

μίου ἐν ἀκαδημαϊκαῖς ἑορταῖς ἀντεπροσώπευσε τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην, τιμήσας τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ἐκλεχθεὶς δὲ καὶ πρόεδρος τοῦ τμήματος τῆς Γυναικολογίας ἐν τῷ ἐν Κοπενάγῃ συγκροτηθέντι κατὰ τὸ 1884 διεθνείῳ Ἰατρικῷ Συνεδρίῳ. Εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνέμιχθη ὁ Μ. Βενιζέλος τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1863, ἐκλεχθεὶς πληρεξούσιος τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, ἥτις καὶ ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀντιπροεδρείας. Καί τοι δὲ δις προσηνέχθη αὐτῷ ἰδιωτεύοντι τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ ὑπὸ τοῦ Κανάρη καὶ τοῦ Δεληγεώργη, ὁ Μ. Βενιζέλος ἠρνήθη, ἐπιμείνας ἐν τῇ θεραπείᾳ τῆς ἐπιστήμης του καὶ μὴ συγκατανεύσας ν' ἀνταλλάξῃ τὴν καθηγητικὴν ἑδραν πρὸς τὸ ὑπουργικὸν ἐδωλίον. Φρονῶν ὅμως, ὅτι ὁ πολίτης καλούμενος ὑπὸ τῆς πατρίδος του, δὲν δικαιούται ν' ἀρνῆται εἰς αὐτὴν τὰς ὑπηρεσίας του, ὅσον καὶ ἂν ᾧσι δυσχερεῖς καὶ κρίσιμοι αἱ περιστάσεις, δὲν ἠρνήθη κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1886 νὰ συμμετάσχῃ τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Δ. Βάλβη σχηματισθέντος ἀχρόου ὑπουργείου, δι' οὗ ἀπεσοβήθησαν τοσαῦται ἀπὸ τῆς πατρίδος συμφοραί, ἐν στιγμαῖς δεινῆς πολιτικῆς καὶ ἐθνικῆς κρίσεως. Ὁ Μ. Βενιζέλος ἀποχωρήσας μετ' ὀλίγον τῆς Κυβερνήσεως ἐκείνης, ἐπανῆλθεν αὐθις εἰς τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐργασίας του, ὅτε ἐκ νέου διαλυθείσης τῆς Βουλῆς κατέβη εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν, ἐκλεχθεὶς πανηγυρικῶς βουλευτὴς τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. Ἀτυχῶς αἰφνίδιος θάνατος ἐστέρησε τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἑλληνικὴν πολιτείαν μύστου ἐπιφανοῦς καὶ δυσαναπληρώτου, ἀντιπροσώπου χρηστοτάτου καὶ ἐξόχου. Τετιμημένος διὰ τοῦ ἀνωτέρου ἑλληνικοῦ Ταξιάρχου καὶ τοῦ τῆς Δανίας ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Ἰανουαρίου 1887.

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ἡ οἰκογένεια τοῦ συνταγματάρχου Ἀλεξίου δὲ Κιῶφ ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ εὐγενεστέρων τῆς Ῥωσσίας. Ἡ αὐτοκρατορικὴ εὐνοία ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης καὶ τῶν τιμῶν, ἔνεκεν τῆς ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης, ἧς ἀπήλαυεν ἐν τῇ αὐλῇ.

Δὲν θὰ ἐκπλαγῇτε βεβαίως ἐὰν μάθητε, πόσον ἀστραπιαία, δύναται τις εἰπεῖν, ὑπῆρξεν ἡ προαγωγή ἐν τῷ στρατῷ τοῦ νέου κόμητος Ἀλεξίου καὶ ἐὰν προσθέσωμεν ὅτι ὁ βαθμὸς τοῦ συνταγματάρχου τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τῷ ἀπενεμήθη ὡς δῶρον τῶν γενεθλίων του καθ' ἣν ἡμέραν εἰσῆρχετο εἰς τὸ εἰκοστὸν ἑβδόμον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Εὐτυχῇ κόμη Ἀλέξιε!

Ἡ φύσις καὶ ἡ τύχη ἐξ αὐτῆς ἔτι τῆς κοιτίδος του τὸν κατεπλήρωσαν δώρων καὶ ἀγαθῶν.

Οὐδεὶς μεταξὺ τῶν εὐγενῶν τῆς αὐλῆς ἦτο φυσικῶς

ὁμοίος του· εἶχε τὸ ἀνάστημα ὑψηλόν, τὸ δὲ βάδισμα πληρὲς θελκτικῆς ἀφελείας καὶ εὐγενείας. Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ του ἐν οἷς ἀπῆστραπτεν ἄφατος ἡδύτης προσείλκυον τὴν συμπάθειαν ἢ κατέβαλλον καὶ τοὺς θραυστέρους ὅταν ἢ ἀγανάκτησις ἢ ἡ ὀργὴ τοὺς ἐφώτιζον αἰφνης διὰ λάμπειας τόσῃ φοβερᾶς ὅσῃ καὶ ταχείας.

Ἡ καρδιά του ἦτο ἀγαθὴ· ἀλλ' αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐπιτυχίαι τὸν κατέστησαν ἂν οὐχὶ μάταιον, ὀλίγον ὅμως ἐλαφρὸν περὶ τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις.

Καί τοι μὴ θεωρῶν δόξαν του τὰς ἐρωτικὰς κατακτῆσεις, ὧν ἦτο πλήρης ἐκάστη ἡμέρα του, ἡσθάνετο ὅμως ὑπερφημίαν τινα βλέπων τὰς ἀντιζηλίας καὶ τὰς γυναικείας ζηλοτυπίας, ἃς διήγειρεν λέξις ἢ βλέμμα πεσόντα ἐκ τῶν χειλέων ἢ ὀφθαλμῶν του, μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατικῶν κύκλων τῶν νεανίδων τῆς Πετροπόλεως.

Ἡμέραν τινα ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα εἰς τὸν ὠραῖον τοῦτον δὸν Ζουὰν τῶν ὀχθῶν τοῦ Νέβα ν' ἀπομακρυνθῇ ἐπὶ μὴνᾶς τινὰς τοῦ θεάτρου τῶν θριάμβων του.

Ἐζήτησε πρὸς τοῦτο ἄδειαν παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ, ἐπειδὴ νὰ ζητήσῃ μόνον ἤρκει ὅπως ἐπιτύχῃ, ἡ ἄδεια αὐτῇ τῷ παρεχωρήθη ἀμέσως.

Ἀπέκρυψε τὴν ἀναχωρήσιν του ἀπὸ πάντων, ἀπῆλθε τῆς Πετροπόλεως, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο κοζάκων. Ἡ ἀπουσία του παρατηρήθη κατὰ πρῶτον ἐν ταῖς ἀριστοκρατικαῖς τῆς πρωτευούσης αἰθούσαις.

Ἐπίστευσαν ὅτι ἦτο ἀσθενής.

Ὅτε ὅμως ἔμαθον ὅτι ὁ Ἀλέξιος ἀπῆλθε κρύφα, προσεπάθησαν νὰ μάθωσι τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης φυγῆς του. Μάτην προσεπάθουν.

Αἱ νεάνιδες ἤρξαντο στεναρίζουσαι.

Οἱ νέοι ἤρξαντο ἐλπίζοντες.

Ὁ λέων ἀπεμακρύνθη τοῦ ποιμνίου, τὰ πρόβατα ἀνῆκον πλέον εἰς τοὺς βοσκούς.

Πολλὰ συνοικέσια ἐτελέσθησαν.

Αἰτία τῶν πλείστων τούτων ὑπῆρξε τὸ πείσμα καὶ ἡ λύπη· αἱ μὲν τῶν νεανίδων ἠθέλησαν νὰ τιμωρήσωσι τὸν κόμητα διὰ τὴν φυγὴν του, αἱ δὲ — καὶ ἦσαν αἱ ὀλιγώτεραι, δὲν ἠλπιζον νὰ τὸν ἐπανιδώσι. Τέλος, καὶ ὅπως τάχιον μεταβῶμεν εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον, πᾶσαι τὸν ἐμέμφθησαν, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας οἱ νέοι τὸν ἡυλόγουν εὐχόμενοι αὐτῷ εὐτυχὲς καὶ αἰώνιον ταξεῖδιον.

II

Τρεῖς σχεδὸν μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος. Εἰς ἔτι μὴν ὑπελείπετο ὅπως λήξῃ ἡ ἄδειά του.

Τὸ ταξεῖδιόν του ὑπῆρξε συνέχεια τέρψεων. Ἡμέραν τινα ὁ κόμης ᾤδευε μέσῃ ἀνθοσπάρτου καὶ χλοοβαφοῦς κοιλάδος· οἱ κοζάκοι τὸν ἠκολούθουν ταπεινοφῶνως συνδιαλεγόμενοι, ὅπως μὴ ταράττωσι τὸν ῥοῦν τῶν σκέψεων εἰς ἃς ὁ κύριός των ἐφαίνετο βεβουθισμένος. Ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος ἦσαν κατάλληλα πρὸς ῥέμβην.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ὁ ἥλιος, δύνων διέχεεν ἐπὶ τῆς ἐρήμου κοιλάδος χροιάν ῥοδίνην, ἣν τὸ φύλλωμα τῶν διανθῶν δένδρων ἐφαίνετο διασειθόν. Τὰ πτηνὰ ἦδον ἐπὶ τῶν κλάδων, ἀφ' ὧν, προσπαίζουσα ἡ ἐαρινὴ αὔρα ἀπέσπα μυροβόλους ἀποπνοίας. Ὁ κόμης ἀφῆκε τὸν χαλινὸν ἐπὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου· τὸ εὐφρὲς ζῶον, ὡς εἰ ἐννοοῦν τί συνέβαινε ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ κυρίου του, ἐχώρει ἡρέμα, ὑψοῦν ἔστιν ὅτε τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἀναπνεύσῃ.

Τί διανοεῖτο ὁ Ἀλέξιος δὲ Κιῶφ;

Τὰς διασκεδάσεις τῆς πρωτευούσης;

Οὐχί!

Τὰ μεγαλοπρεπῆ ἵπποδρόμια;

Οὐχί!

Ὁ κόμης δὲ Κιῶφ ἠσθάνετο τὸ θέλητρον αἰσθήματος, ὅπερ δὲν ἐζήτηι μὲν νὰ ὀρίσῃ εἰς ὃ ὅμως ὅλος παρεδίδετο.

Ἦτο εὐτυχής; Καὶ ὁ ἴδιος ἐδυσκολεύετο νὰ τὸ παραδεχθῇ. Ἐάν τις μάλιστα τὸν παρετήρει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν θὰ ἑβλεπε δύο δάκρυα καταρρέοντα τῶν ὀφθαλμῶν του, οὓς οὐρανία χαρὰ ἐφαίνετο φωτίζουσα.

Τὸ ἐπιβάλλον καὶ μεγαλοπρεπὲς τῆς φύσεως ὠμίλει εἰς τὴν ψυχὴν του, ἡ δὲ γλώσσά της ἦτο νέα δι' αὐτόν. Δυστυχῆς ψυχὴ! Μετέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν ἐν ἐκάστη τῶν ἀποκαλύψεων, ἥτις τῷ καθίστατο γνωστὴ, ὑπὸ τῶν μυστηριωδῶν φωνῶν ἀδουσῶν ἐν χορῷ:

— Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡδονῶν, δι' ὧν μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἐποτίσθης εὖρες τὴν ἀληθῆ χαρὰν;

Καὶ ἡ ψυχὴ του ἀπεκρίνετο.

— Οὐχί!

Αἱ φωναὶ ἐξηκολούθουν.

— Τὰ χεῖλη σου διετήρησαν τὸ ἄρωμα τῶν μεθυστικῶν ποτῶν, ἅτινα πληροῦσι τὰ κύπελα τῶν εὐδαιμόνων;

— Οὐχί! οὐχί! ἀπεκρίνετο ἡ ψυχὴ του.

Αἱ φωναὶ προσέθετον.

— Ἀ! πόσον σὲ συλλυπούμεθα, σέ, ὅστις ἐν τῷ κόλπῳ τῆς εὐδαιμονίας, τῆς εὐνοίας καὶ τῆς δόξης δὲν ἠδυνήθης ἔτι ν' ἀνεύρης τὴν ὑψίστην χαρὰν καὶ τὴν βαθεῖαν μέθην, ἣν καὶ ὁ ἔσχατος τῶν μισθίων σου κατέχει καὶ ἀπολαύει ἡσύχως.

— Τίς εἶνε ἡ μέθη αὕτη; τίς ἡ χαρὰ; ποῦ εἰσίν.

— Εἰς ἐν δάκρυ, εἰς ἐν μειδίαμα! Βάδιζε! προχώρα, προχώρα, ἐξακολούθει τὴν ὁδόν σου, δυστυχῆς ψυχὴ! Οὐδόλως ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ σου νὰ ἐπαίρεςαι, διότι παρ' αὐτῇ ἴσταται ἡ ἀδιαφορία!

Ὁ διάλογος οὗτος ἀπασχόλει τὸν νεαρὸν κόμητα, βαθυμῆδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἠσθάνετο αὐτὸν πληρούμενον νέων καὶ ἀγνῶν αἰσθημάτων.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισεν, δός μοι τὴν εὐτυχίαν ἧς στεροῦμαι! εὐσπλαγχνίσθητι τὴν μόνωσίν μου!

Ἐξηκολούθει οὕτω ὁδεύων ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὅτε αἰφνης παρετήρησεν οὐ μακρὰν αὐτοῦ οἰκίσκον τινα. Ἦτο μονόροφόν τι πανδοχεῖον περιβαλλόμενον ὑπὸ μικροῦ κήπου.

Φθὰς πρὸ τῆς θύρας κατήλθε τοῦ ἵππου του. Οἱ δύο κοζάκοι ἔπραξαν τὸ αὐτό.

Πάρκυτα ἀνὴρ πολιόθριξ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ καὶ ἐχώρησε πρὸς τὸν κόμητα ἀποκαλυφθεὶς εὐλαβῶς.

III

— Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ οἰκοδεσπότης.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

— Διὰ νὰ περάσῃ τὴν νύκτα;

— Ὁχι, θὰ μεταβῶ εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν, ἡ ὁποία δὲν πιστεύω ν' ἀπέχῃ πολὺ.

— Τέσσαρας λεύγας.

— Καλὰ! θὰ μείνω ὀλίγον διὰ νὰ ἀναπαυθῶ σὲ παρακαλῶ νὰ δώσῃς τροφὴν εἰς τοὺς ἵππους μου καὶ νὰ περιποιηθῇς τοὺς ὑπηρέτας μου.

— Ὁ κύριος θὰ μὲ τιμῇσῃ πολὺ ἂν εὐαρεστηθῇ νὰ πάρῃ κατὶ τι.

— Εὐχαρίστως, κρασί, νερὸ καὶ μερικοὺς καρπούς.

Ὁ ξενοδόχος προσέβλεπεν ἐταστικῶς τὸν κόμητα.

— Λοιπὸν, τί περιμένεις καὶ διατί μὲ παρατηρεῖς τόσο πολὺ.

— Μὲ συγχωρεῖτε· πηγαίνω νὰ σὰς ἐτοιμάσω ὅ,τι διετάξατε.

— Ἐμπρὸς καὶ πρὸ πάντων γρήγορα.

Οἱ δύο κοζάκοι ὀδηγήσαντες τοὺς ἵππους εἰς τὸν σταῦλον ἀνέμενον τὸν ξενοδόχον ὅπως τοῖς δώσῃ κριθήν.

Ὁ κόμης ἐκαθέσθη ἐπὶ τινος λιθίνου ἐδωλίου κειμένου πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου· διετέλει ἔτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγνώστου αὐτῷ συγκινήσεως· αἱ σκέψεις του ἐπλανώοντο ἐν τῷ ἀορίστῳ ἐκείνῳ ἀλλὰ θελκτικῷ κόσμῳ, ὅστις καλεῖται ἀγνωστον.

Αἰφνης ἤκουσε παρ' αὐτῷ φωνὴν ἔντονον καὶ μελωδικήν.

Ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν του ἀλλ' οὐδένα παρετήρησεν.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο νεάνιδος ἀδούσης τὸ ἀκλόουθον ἄσμα.

«Τὰ φιλήματα τοῦ ἡλίου διέλυσαν τὴν χιόνα τῶν ὁδῶν.

— Ἡ φύσις ἐνεδύθη τὴν ἐορτάσιμον αὐτῆς περιβολήν. — Διατί νὰ εἶμαι τεθλιμμένη ἀφ' οὗ τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ χαίρει καὶ σκιρτᾷ; — Τὰ φιλήματα τοῦ ἡλίου διέλυσαν τὴν χιόνα τῶν ὁδῶν.

«Τὸ πτηνὸν καλεῖ τὴν σύντροφόν του· κτίζουσιν ὁμοῦ τὴν φωλεάν των ὑπὸ τὸ φύλλωμα — Μετ' ὀλίγον ἡ φωλεὰ ἀντηγεῖ ἐκ τῶν ἀσμάτων — Διατί λοιπὸν νὰ κλαίω; — Τὸ πτηνὸν καλεῖ τὴν σύντροφόν του κτίζουσιν ὁμοῦ τὴν φωλεάν των ὑπὸ τὸ φύλλωμα.

«Τοιαῦτα ἔλεγεν ἡ ξανθὴ Γέλβα, ἐν ᾧ ὁ Ἰβάν ἀπῆρχετο μετὰ τοῦ κυρίου του εἰς τὸν πόλεμον — Φεῦ! ἐψιθύρισεν, ὁ θάνατος ἐθέρισε πολλοὺς ἀνδρείους! — Οἱ κόρακες ἐχορτάσθησαν· ἀλλὰ τὰ πένθιμα φορέματα ἀντεκατέστησαν τὸν γαμήλιον πέπλον — Ἀλλ' ὁ Ἰβάν ἐπανῆλθεν ἐκ

τοῦ πολέμου, τί σημαίνει! Ἡ Γέλβα, ἡ ξανθὴ Γέλβα δὲν κλαίει πλέον!»

Ἀναμφιβόλως ἐν τῷ κήπῳ θὰ εὕρισκετο ὁ ἄδων. Ὁ κόμης ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἐδωλίου.

Ὦντως ἡ ἀοιδὸς εὕρισκετο ἐκεῖ.

Ἰδοῦσα τὸν ξένον πρὸ αὐτῆς ἐξεπλάγη. Ἡθέλησε ν' ἀποσυρθῇ.

— Μείνατε καὶ πρὸ πάντων ἐξακολουθήσατε τὸ ἄσμά σας, δεσποινίς, τῇ εἶπεν ὁ κόμης.

— Τὸ ἄσμα μου ἐτελείωσεν ὡς καὶ τὸ ἔργον μου ἐπίσης, ἀπήντησεν ἡ νεανίς δεικνύουσα αὐτῷ κἀνίστρον.

Εἶτα προσέθηκε·

— Ἰδοὺ οἱ καρποὶ τοὺς ὁποίους σὰς ἐμάζευσα, διότι θὰ εἴσθε ἀναμφιβόλως ὁ εὐγενὴς περιηγητὴς περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ ὠμίλησεν ὁ πατήρ μου.

— Ἀ! ὁ κύριος τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ, εἶνε . . .

— Ὁ πατήρ μου, μάλιστα, κύριε.

— Ἀλεξάνδρα! ἐφώνησεν ὁ ξενοδόχος.

— Ἰδοὺ, μὲ φωνάζει. Ἐλάτε, τὸ πρόγευμά σας εἶνε ἕτοιμον.

Καὶ ἀπῆλθεν ἐλαφρὰ ὡς δορκάς.

Ἡ Ἀλεξάνδρα, ἀφ' οὗ γνωρίζομεν ἤδη τὸ ὄνομα της, ἦτο δεκαοκταετής, ἀναστήματος ὑψηλοῦ, λεπτοφυῆς καὶ ἀληθῶς ὠραία· τὸ μέτωπόν της περιστέφετο ὑπὸ ξανθῆς καὶ πλουσίας κόμης· οἱ λεπτοὶ τοῦ προσώπου της χαρὰ κτήρες τῇ προσέθετον οὐκ οἶδα τι σοβαρὸν καὶ ἐπιβλητικόν, ἀποτελοῦν τελείαν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἄρρητον τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν της ἡδύτητα. Ἦτο γυνὴ ὑπὸ τὴν γυναικα ὁμῶς διεφαίνετο ἔτι ἡ νεανίς.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ὑπηρέτει εἰς τὴν τράπεζαν τὸν κόμητα, ὅστις δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀπὸ τῆς ὠραίας ταύτης νεανίδος. Οἱ καρποὶ ἔμενον ἀνέπαφοι ἐπὶ τῆς τραπέζης· μόλις ἔβαψε τὰ χεῖλη του ἐντὸς τοῦ οἴνου, ὃν προσέφερεν αὐτῇ ἡ Ἀλεξάνδρα. Παράδοξον πρᾶγμα! αὐτὸς ὁ ἥρωες τοσούτων ἄλλων ἐρώτων εὕρισκετο ἐν ἀμηχανίᾳ πρὸ ἀπλῆς χωρικῆς!

Ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ πλὴν ματαίως ἀνεζήτηε λέξεις καὶ κοινῆς ἔστω συνομιλίας. Ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀφέλεια ἐματῶν τὴν ἀπατηλὴν ῥητορικὴν τοῦ ἐπιδεξίου τούτου δὸν Ζουάν.

Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα ὁ πατήρ τῆς Ἀλεξάνδρας, παρυσιασθεὶς ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κόμητα ὅτι οἱ ὑπηρέται ἀνέμενον τὰς διαταγὰς του.

Ὁ περιηγητὴς μας ἐφάνη σκεπτόμενος!

— Ἀπεφάσισα, εἶπε μετὰ μικρὰν σιγὴν νὰ μείνω ἐδῶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας· ἡ θέα τῆς ἐξοχῆς ταύτης μὲ εὐχαριστεῖ καὶ ἐὰν ἔχῃς νὰ μοὶ παραχωρήσῃς δωμάτιόν τι θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς.

— Κύριε, θὰ σὰς παραχωρήσω τὸ καλλίτερον δωμάτιον τῆς οἰκίας μου, ἀλλὰ διὰ τοὺς ὑπηρέτας σας δὲν ὑπάρχει τόπος.

— Μὴν ἀνησυχῆς, διὰ τοῦτο, αἱ νύκτες εἶναι ὠραῖαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, θὰ κοιμηθῶσιν ὑπὸ τὴν σκηνήν.

— ὦ! τότε ἔχει καλῶς! τώρα πηγαίνω νὰ προετοιμάσω τὸ δωμάτιόν σας. Ἐμπρός, Ἀλεξάνδρα, προσέθηκεν ὁ ξενοδόχος, φέρε τὰ καλλίτερα ἐπιπλά μας εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ πατρὸς της, διερωτῶσα ἐκπληκτος ἑαυτὴν διατί ἡ καρδιά της ἔπαλλε βιαίτερον.

IV

Μάτην ὁ κόμης δὲ Κιῶφ προσεπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Ἡ εἰκὼν τῆς Ἀλεξάνδρας ἦτο παροῦσα καθ' ὅλην τὴν νύκτα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Παρεφρόνησα! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· διατί εἶμαι τοσούτον τεταραγμένος; . . . τῇ ἀληθείᾳ, εἶνε πρωτοφανές. . . δὲν ἀναγνωρίζω ἑμαυτόν! Μίαν χωρικὴν. Πᾶν ὅ τι ἦσθάνθην ἰδὼν αὐτὴν εἶνε ἀνεξήγητον. . . εἶνε ὠραία, πολὺ ὠραία! Βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἀλλ' εἶνε θυγάτηρ ξενοδόχου, προσέθηκεν μετὰ μελαγχολίας. Ἀδιάφορον, ἐξηκολούθησε, εἶνε ὀλιγώτερον ὠραία καὶ ὀλιγώτερον εὐγενὴς διὰ τοῦτο; Οὐχί· ἡ νέα αὕτη ἔχει τρόπους δουκίσσης. Ἀλλὰ, ἴσως εἶμαι ἐρωτευμένος; ἐρωτευμένος; Πᾶν ὅτι δύναμαι νὰ εἶπω εἶνε, ὅτι ἀναμένω ἀνυπομόνως τὴν ἐπαύριον ὅπως παρατηρήσω καλλίτερον τὴν κόρην ταύτην.

Εὐθὺς ὡς αἱ πρῶται τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ κόμης ἐνεδύθη καὶ κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον, ἔνθα συνήντησε τὸν γέροντα Πέτρον—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ξενοδόχος.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξε παρατηρήσας τὸν κόμητα, βλέπω ὅτι σηκώνεσθε πολὺ πρῶτ' φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἐκοιμήθητε καλά. Ἀλλὰ, μήπως τὸ σπῆτι μου εἶνε παλάτι;

— Ἡθέλησα ν' ἀναπνεύσω τὴν πρωϊνὴν αὐραν, ἀλλὰ, σὺ τόσον ἐνωρὶς ἀρχίζεις τὴν ἐργασίαν σου;

— Βέβαια, διότι φοβοῦμαι μὴ με ἐπιπλήξῃ ἡ κόρη μου· θέλει ὅλα νὰ τὰ κάμνῃ μόνη της, νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ σπῆτι καὶ νὰ περιποιῇται καὶ τὸν κήπον. Καταλαμβάνετε, κύριε, ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτο ἄδικον ἐκ μέρους μου· ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ κάμνῃ ἕκαστος τὸ μέρος του· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου εἶνε δυνατόν μιᾷ κόρῃ νὰ καταγίνεται εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν; Τῆς ἐπέτρεψα μόνο· νὰ καλλιεργῇ αὐτὸ τὸ μέρος. Παρατηρήσατε πόσον ὠραῖον εἶνε! Ἐγὼ ἐξυπνῶ πρὶν ἀπὸ τὴν κόρην μου καὶ κάμνω τῆς *χορδοδουλειῆς*, διότι ἂν μ' ἔβλεπε θὰ ἤθελε νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ἐν τούτῳ ἠκούσθη κρότος ἀνοιγομένου παραθύρου καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα ἐνεφανίσθη φαιδρὰ καὶ δροσερὰ ὡς ῥόδον Μαΐου.

— Ἀ! σ' ἔπιασα πατέρα μου! . . . ἀνέκραξε, εἶτα παρατηρήσας τὸν κόμητα ἀπεσῦρθη κατέρυθρος, διότι παρυσιασθὴ φέρουσα τὴν πρωϊνὴν ἐσθῆτα της.

— Δὲν σὰς ἔλεγα, κύριε, ὅτι ἡ κόρη μου θὰ μὲ ἐπι-

πλήξη διότι τὴν ἀφῆκα νὰ κοιμᾶται; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

Ὁ κόμης ἀνυπόμονος ἀνέμενε τὴν στιγμήν τῆς μετὰ τῆς Ἀλεξάνδρας συναντήσεώς του.

Μετὰ τὸ πρόγευμα τὴν εἶδε διευθυνομένην πρὸς τὸν κήπον.

Προσεποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ περιπατήσῃ, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι λεπτῶν εὐρίσκετο πλησίον τῆς νεάνιδος.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἠρυθρίασε ἰδοῦσα ἐρχόμενον τὸν κόμητα.

Νῦν, ὁ κόμης εὐτυχέστερος ἢ τὴν προτεραιάν εἶχεν ἀντικείμενόν τι συνομιλίας. Οὐδ' ὁ ἴδιος ἐγνώριζε τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδραν, ἐν τούτοις ἀκατασχέτως ἐφαίρετο πρὸς αὐτήν.

— Ἦλθατε διὰ νὰ περιποιηθῇτε τὰ ἄνθη σας, δεσποινίς; τὴν ἠρώτησεν. Ὁ πατὴρ σας μοι ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τὸ καλλιεργεῖτε σεῖς, βλέπω δὲ ὅτι τὰ ἄνθη εἶνε πολὺ εὐχαριστημένα ἐκ τῶν περιποιήσεών σας. Παρατηρήσατε, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι κλίνουσι τὰ στελέχη των ὅπως σὰς χαιρετήσωσι.

— Ἡ περιποίησης τῶν ἀνθῶν τούτων εἶνε τὸ μόνον ἔργον, τὸ ὁποῖον μοι ἐπιτρέπει ὁ πατὴρ μου ἐκτός τῶν οἰκιακῶν· ἀλλὰ, ταῦτα ἀπαιτοῦσι τόσον ὀλίγον χρόνον, ὥστε ἐὰν δὲν κατεγινόμεν εἰς ἀναγνώσεις, οὐτ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω πῶς θὰ διηρχόμην τὰς ἐπιλοίπους ὥρας τῆς ἡμέρας μου. Ὁ πατὴρ μου δὲν σκέπτεται ὀρθῶς, κύριε, ἀφ' οὗ δύναμαι νὰ ἐργάζωμαι. ἀκόπως θὰ τὸν ὑπεβοήθουν εἰς τὰ ἔργα του.

— Ἀ! καταγίνεσθε εἰς ἀναγνώσεις, δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ κόμης ἐκπληκτος.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὑπομειδιῶσα διὰ τὴν ἐκπληξίν τοῦ κόμητος, καί, ἴαν ἐπιθυμεῖτε ἢ βιβλιοθήκην μου εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Ἡ βιβλιοθήκη σας;

— Ὡ! μὴν ἐκπλήττεσθε, περιέχει ὀλίγους τόμους, τὰ ἔργα τοῦ Ἀλεξίου Πολεβόη, τοῦ Βεστουσέφ καὶ ἄλλων ἐθνικῶν συγγραφέων.

— Τότε, λοιπόν, εἰσθε πεπαιδευμένη!

— Μάλιστα, κύριε, ὁ πατὴρ μου μὲ ἀνέθρεψε ὥς ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνω ἡμέραν τινα δούκισσα, ἢ τὸ ὀλιγώτερον κόμισσα, προσέθηκε γελῶσα.

— Διατί γελάτε, δεσποινίς; ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ κόμης.

— Διότι πάντοτε θὰ εἶμαι πτωχὴ χωρική. πρέπει δὲ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ νὰ ἔχῃ τις ἀπλὴ ἥθη, καὶ νὰ μὴ φαίνεται διόλου ὑπερήφανος. Ἰδοὺ διατί γελῶ, κύριε.

— Τὰ πάντα εἶνε δυνατά, δεσποινίς!

Ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος ἔτρεμε προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρόν. Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα ἠθάνθη ἐαυτὴν τεταραγμένην.

Τὰ βλέμματά των συνητηθήσαν. Ἐσίγησαν ἐπὶ στιγμήν. Ἡ σιγὴ αὕτη ἦτο ἐκφραστικωτάτη ὁμολογία. Πρώτη ἡ Ἀλεξάνδρα ὠμίλησε

— Χαίρετε, κύριε, εἶπε διευθυνομένη πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ὁ κόμης ὑπεκλίθη πρὸ τῆς νεαρᾶς χωρικῆς, τὴν παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ὅτε ἡ θύρα ἐκλείσθη:

— Ὡ! τὴν ἀγαπῶ! τὴν ἀγαπῶ! ἐψιθύρισεν

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια).

N. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

GUY DE MAUPASSANT

Ο ΠΑΣΧΩΝ

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μοι συνέβη τῷ 1882.

Πρὸ μικροῦ εἶχον τοποθετηθῇ ἐν τῇ γωνίᾳ σιδηροδρομικῆς ἀμάξης κενῆς, καὶ εἶχον κλείσει τὴν θύραν, μετὰ τῆς ἐλπίδος νὰ μείνω μόνος, ὅτε αὕτη ἤνοιξεν ἀποτόμως.

Ἦκουσα φωνὴν λέγουσαν:

— Προσέξατε, κύριε, εὐρισκόμεθα ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν γραμμῶν τὸ ἀνάβαθρον εἶνε πολὺ ὑψηλόν.

Ἐτέρα φωνὴ ἀπήντησε:

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, Λαυρέντιε, θὰ κρατηθῶ.

Εἶτα, κεφαλὴ ἐφάνη κεκαλυμμένη διὰ στρογγύλου πίλου καὶ δύο χεῖρες, συλλαβοῦσαι τοὺς ἐκ δέρματος καὶ ὑφάσματος ἱμάντας τοὺς κρεμαμένους ἐκ τῆς θύρας, ἀνείλκυσαν βραδέως, σῶμα, οὐτινος οἱ πόδες παρήγαγον ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου θόρυβον ράβδου πληττούσης τὸ ἔδαφος.

Λοιπόν, ὅτε ὁ ἄνθρωπος εἰσῆγαγε τὸν κορμὸν του εἰς τὸ διαμέρισμα, εἶδον νὰ φανῇ ἐν τῷ ἐκκλύτῳ ὑφάσματι τῆς περισκελίδος του τὸ μέλαν ἄκρον κνήμης ξυλίνης, ἣν ἐτέρα ὁμοία ἠκολούθησε μετ' ὀλίγον.

Κεφαλὴ παρουσιάσθη ὀπισθεν τοῦ ταξειδιώτου τούτου καὶ ἠρώτησε:

Εἰσθε καλά, κύριε;

— Μάλιστα, παιδί μου.

— Τότε, ὀρίστε τὰ δέματά σας καὶ τὰ δεκανίκια σας.

Καὶ ὑπηρέτης, ὅστις εἶχε τὸ ὕψος ἀρχαίου στρατιώτου, ἀνῆλθε, κομίζων εἰς τοὺς βραχίονας του σωρὸν πραγμάτων, περιτετυλιγμένων διὰ χαρτῶν μελαίνων καὶ κιτρίνων, συνεσφιγμένων ἐπιμελῶς καὶ τὰ ἀπέθεσε, τὰ μὲν μετὰ τὰ δέ, ἐν τῷ δικτυωτῷ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ κυρίου του· εἶτα εἶπε:

— Ὅριστε, κύριε, ὅλα· εἶνε πέντε. Τὰ γλυκίσματα, ἡ κοῦκλα, τὸ τύμπανον, τὸ ὄπλον καὶ ἡ κρεατόπηττα.

— Καλὰ, παιδί μου.

— Καλὸ ταξεῖδι, κύριε.

— Εὐχαριστῶ, Λαυρέντιε· καλὴν ὑγίαν!

Ὁ ἄνθρωπος ἀπῆλθεν σύρων τὴν θύραν· παρετήρησα τὸν γείτονά μου.